

Melius: Journal of Narrative and Language Studies

Melius, 2023, 1(1): 114-115

Geliş Tarihi (Received): 21. 06.2023
Kabul Tarihi (Accepted): 21.06.2023
Yayın Tarihi (Published): 22.06.2023

Sevgili Kardeşime

To My Beloved Brother

Muzaffer Barın¹

Ne düşünsem ne söylesem de tüm duygularımı anlatabilsem, Sevgili Kardeşim, Arkadaşım, Dostum. Ahmet'imın yeri bir başkaydı gönlümde, elbette öyle de kalacak.

“Yedeği olmayan insanlar çok kıymetlidir, abi” derdi. Gerçekten de yedeği olmayan, naif, sevecen, kibar ruhlu, yüksek espri yeteneğine sahip, milliyetçi, büyüklerine saygısını, küçüklerine sevgisini hiç ihmal etmeyen, herkesle iyi geçinen, aynı zamanda dört dörtlük bir akademisyendi, Ahmet'imız. Hepimizin gideceği yere çok erkenden beklenmedik bir şekilde gitti, hepimizi yaktı gitti, yıktı gitti.

80'li yıllarda İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünde, öğrenciliğinde tanıdım sevgili Ahmet'i, asistanlık yıllarında bölüm arkadaşı olmuş ve de çok da iyi anlaşmıştık, O'nun ısrarı üzerine, kıramamış, Yabancı Diller Yüksek Okulu'nda da Müdür- Müdür Yardımcısı olarak göreve iyi ki devam etmişim ki; güzel işler yaparak güzel hatıralar biriktirmiş olduk.

Eğitim Fakültesi İngilizce Bölümünde de ders veriyorduk. Çok sevdiği kızı Aslıhan'ımızın doğum anı olan- Bir Cumartesi dersinde teneffüs molası vermiştik, yanıma gelip “Abi telefonda Vildan'la görüşüm kendini iyi hissetmiyormuş, dersi bitirince gelirim dedim.” sözlerine karşılık ben de “Hayır, Ahmet sağlıktan önemli ne var, olmaz sen hemen git, ben senin sınıfını dersime alırım” demiştim. Vildan Kardeşimizi hastaneye götürmüş ve Kızımız dünyaya gelmişti. Bu olayı ailece hiç unutmadılar, bana hep teşekkür ettiler. Herkese olduğu gibi bana da vefasını hiç eksik etmezdi.

2022 Temmuz başında fakültenin önünde karşılaşmamız son görüşmemizmiş meğer. Emekli olup Erzurum'dan ayrılacağım o gün Edebiyat Fakültesi'nin önünde eşimle birlikte karşılaşınca hepimiz çok mutlu olmuştuk, Manas Üniversitesi'nde olduğundan görüşemeyeceğiz, Antalya'ya vedalaşmadan gideceğim diye bayağı düşünceli idim. Görünce sarıldık, iyi görünüyorsun Ahmet'im dediğimde “Yok abi, belimde bir kitle buldular, muayenelerim devam ediyor” demişti ve meğer son fotoğrafımızı çektiler ayrılmışız. Aklım O'ndaydı, sürekli arayıp konuşuyordum, ne yazık ki o melun hastalık onu yakalamış, Ankara'da tedaviye başlamıştı, sonra Erzurum'da devam etti. Son haftasına- yoğun bakım anına kadar hep telefonla görüşüyorduk. Son zamanlarda durumu hakkında bilgileri sevgili

¹ Doç. Dr., Emekli Öğretim Üyesi, Erzurum, mbarin@atauni.edu.tr

Sevgili Kardeşime
To My Beloved Brother

Kamil Civelek'ten alıyordum. En son acı haberi alınca inanmamıştım; ama Ahmet'imizin vadesi burada noktalanmıştı. Ailesine “Arkamdan ağlamayın, ben Allah'ıma gidiyorum” demesi O'nun ne kadar inançlı biri olduğunun da göstergesiydi.

Seni ailecek çok sevdik, hiç unutmadık, unutmayacağız da! Vildan, Bilgehan ve Aslıhan'ın emanetin olarak hep yanlarındayız.

Dualarımdasın, ruhun şad, mekânın cennet olsun **AHMET'im** . . .